

Муж і жонка Віктар і Святлана Тарапына аднавілі ткацкі станок і адраджаюць старажытнае рамяство

Муж і жонка Віктар і Святлана Тарапына аднавілі ткацкі станок і адраджаюць старажытнае рамяство

Гамяльчане Віктар Тарапына і яго жонка Святлана некаторы час таму набылі дом у пасёлку Баштан Грабоўскага сельсавета і змянілі гарадскую прапіску на сельскую. Нямала прац, энергіі і фантазіі выдаткавалі жонкі на інтэр'ер пакояў, зрабіўшы стаўку на аўтэнтчнасць і сельскі каларыт. І адзін з галоўных прадметаў гонару-дзеючы ткацкі станок.

Віктар Тарапына змог рэалізаваць сваю даўнюю мару: уладкаваць дом у вёсцы і захаваць тое, што калісьці складала неад'емную частку жыцця вяскоўцаў.

— Я даўно збіраю рэчы з багатай гісторыяй, — кажа Віктар Тарапына. — У мяне захавалася посуд і хатняя начынне, вырабленая ў пачатку мінулага стагоддзя. Бываючы ў розных вёсках і вёсках, заўсёды набываю вырабы або прадметы, якімі карысталіся нашы дзяды і прадзеды.

Ідэя ўсталяваць у доме ткацкі станок, а яшчэ лепш-навучыцца ткаць самім, у Віктара і Святланы з'явілася каля 15 гадоў таму, калі яны ездзілі па вёсках Веткаўскага раёна і шукалі унікальныя ручнікі на вяселле дачкі.

— Мы разумелі, што гэты від рукадзелля-выраб дамацканага палатна-паступова сыходзіць у нябыт — тлумачыць Віктар. —

Хацелася зрабіць нешта для яго захавання. Гэта стала магчымым пасля таго, як мы набылі дом у Баштане. Зараз другі паверх адведзены пад куток даўніны, дзе знайшлося месца і ткацкаму станку.

Большасць дэталёў да яго жонкі Таропыно набылі на хутары недалёка ад вёскі Неглюбка. Каб сабраць дзеючы станок, Віктар арганізаваў невялікую экспедыцыю: арандаваў прычэп і разам з сябрамі праехаў па хутарах, невялікіх вёсачках Веткаўшчыны. Купляў у жыхароў усё, што мае дачыненне да ткацтва: прыстасаванні для цераблення лёну, верацяна і многае іншае. Спецыялісты Веткаўскага музея стараверства і народных традыцый імя Фёдара Шклярава, да якіх муж і жонка апра-тыліся за дапамогай, не толькі сабралі адзін з станкоў, але і падоб-рали для яго матэрыял.

— Аказваецца, лён, які цяпер робіцца ў Беларусі, для старых ткацкіх станкоў ўжо не падыходзіць. Ён прызначаны для прамысловай вытворчасці ільняной тканіны, — распавядае Віктар Торапына. — Так што нам прыйшлося чакаць больш за месяц, пакуль знойдзецца падыходнае сыравіну. Спецыялісты музея загрузілі станок ільнянымі ніткамі, якіх хопіць для вырабу 15-метровага палатна шырынёй крыху больш за паўмет-ра. Акрамя таго, адразу падключылі да працэсу 4 педалі-гэта дазваляе майстру выткаць больш складаныя і вытанчаныя ўзоры і арнаменты. А тканіна атрымліваецца рэльефнай і вытанчанай, прызначанай для вырабаў на асаблівыя выпадкі. Для паўсядзённых рэчаў ткалі пры дапамозе 2 педалёў.

У мужа і жонкі Таропыно ў планах — наведаль спецыяльныя курсы ткацкага рамяства, арганізаваныя пры Веткаўскім музеі, каб вырабіць прыгожыя і практычныя рэчы сваімі рукамі, захаваць і перадаць іншым старадаўні і унікальны выгляд рамёства.

Ірына Грамыка

Фота аўтара

<https://sozhnews.by>